

Arrest

nr. 255 586 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. SIMONE, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 september 2020, verzoekster op 18 september 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 januari 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Yumbo (dep. Valle del Cauca), waar u altijd bent blijven wonen. U heeft een broer en twee zussen. U had een tweede broer, maar die werd in 1999 gedood omwille van redenen die u onbekend zijn. Na uw middelbare schoolopleiding was u steeds werkzaam als zelfstandig taxichauffeur, zowel voor particulieren als voor bedrijven. U hebt een relatie met A.M.S.E.(...) (CG: X; OV: X); samen hebben jullie één dochter, J.C.S.(...). U heeft tevens één zoon uit een vorige relatie, J.S.C.S.(...) (CG: X; OV: X).

Uw problemen vonden hun aanvang in december 2007. Op een ochtend moest u met uw taxi een klant vervoeren. U zette toen uw wagen aan de kant en ging die persoon ophalen aan diens voordeur. Toen jullie terugkwamen aan uw taxi, merkte u dat een verkeersagent een parkeerboete aan het uitschrijven was, aangezien u uw wagen voor de zijne zou hebben geparkeerd. De agent in kwestie heet A.M.(...). U reageerde dat dat niet klopte en verscheurde vervolgens het papiertje met de boete. Voor u was het probleem schijnbaar opgelost. Niettegenstaande beweerde A.(...) in maart 2008 dat er door uw toedoen schade was aan zijn wagen, waardoor u erachter kwam dat hij de boete wel degelijk had uitgeschreven. Hij stuurde in die periode eveneens een gewapende motorrijder op u af die verschillende keren rond uw woning begon te circuleren. Daarnaast ontving u toen verschillende dreigtelefoontjes van een onbekend nummer, die u kon terugtraceren naar A.(...). Te langen leste deed u diezelfde maand aangifte bij de politie van Yumbo. Hierna kalmeerde de situatie en kende u nagenoeg geen problemen meer met uw belager. In 2019 begonnen de dreigementen echter opnieuw. U werd wederom met de dood bedreigd via de telefoon, u werd tegengehouden op de autosnelweg en deze keer werd ook uw dochter gevisieerd. Zij werd namelijk op drie momenten aangesproken door onbekenden op straat, telkens wanneer zij van school naar huis wandelde. Omwille van de aanhoudende dreigementen besloten jullie om met het hele gezin Colombia te verlaten.

Op 19 november 2019 verliet u uw land van herkomst samen met uw vriendin A.M.(...), uw zoon J.S.(...) en uw dochter J.(...). Jullie reisden met het vliegtuig van Cali via Madrid naar Brussel, waar jullie op 20 november 2019 aankwamen. Op 26 november 2019 wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar jullie alle vier een verzoek om internationale bescherming indienden. In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u voor uw leven en dat van uw gezinsleden.

Toen jullie zich allen reeds in België bevonden, kreeg uw zoon J.S.(...) problemen met de politie toen hij zich met zijn motorfiets in het verkeer begaf. Omwille van de stress die dat met zich meebracht, keerde hij op 30 januari 2020 alleen terug naar Colombia.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een bundel medische documenten (d.d. 02/07/2018 en 30/06/2018), een klachtenformulier bij de Colombiaanse politie (d.d. 03/03/2008) en bijhorend beschermingsbevel (d.d. 03/02/2008).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van uw dossier stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde vluchtmotieven niet gelinkt zijn aan de Conventie van Genève, die immers voorziet in bescherming van personen die hun land ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaarde dat u wegvluchtte uit Colombia omwille van bedreigingen ten gevolge van een parkeerboete. Aangezien deze problematiek van gemeenrechtelijke aard blijkt, is er geen band met de criteria van de Vluchtelingenconventie en kan u derhalve niet erkend worden als vluchteling.

Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, kon u binnen uw verklaringen niet aannemelijk maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a)

of b) van de Vreemdelingenwet; dit gezien er zeer ernstige twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Allereerst werden verschillende tegenstrijdigheden geconstateerd tussen uw verklaringen en die van uw vriendin A.M.(...). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gepeild naar welke incidenten aan de basis liggen van uw vlucht naar België. Zo haalde u aan dat er in 2008 eens een vreemde persoon rond uw huis circuleerde en dat u eenmaal een vreemde telefoonoproep kreeg, waarvoor u aangifte deed bij de politie (CGVS, p.8). U liet verscheidene keren uitschijnen dat u na die klacht verder belaagd werd in 2008; u sprak van constante doodsb bedreigingen, achtervolgingen en telefoontjes (CGVS, p.8-9). Uw vriendin, daarentegen, beweerde dat er afgezien van het bezoek van die persoon en de telefoonoproep geen andere incidenten plaatsvonden in 2008 (CGVS S.E.A.M.(...), p.7). Gewezen op het feit dat uzelf veel meer zaken vermeldde, verwees zij dan weer naar bedreigingen ten aanzien van jullie dochter in 2008, hetgeen opnieuw niet overeenstemt met de versie die u schetste (CGVS S.E.A.M.(...), p.7). Volgens u was het in 2019 toen uw dochter aangesproken werd (CGVS, p.10-11). Het feit dat jullie geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen over het aantal incidenten en in welk jaar die plaatsvonden, komt de geloofwaardigheid van jullie relaas niet ten goede.

Daarnaast valt het op dat uw verklaringen zeer vaag overkomen. Hetzelfde geldt voor de verklaringen van uw partner. Er werd u immers de ruimte gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud om chronologisch van alle incidenten melding te maken, hierbij komt u niet verder dan te verwijzen naar doodsb bedreigingen tegenover u en uw dochter (CGVS, p.7). Enige tijdsindicaties geeft u evenmin (CGVS, p.7). Pas na herhaaldelijk door te vragen specificeert u ietwat uw problemen en geeft u aan dat de parkeerboete in december 2007 zou zijn uitgeschreven en de vermeende dreigementen vanaf maart 2008 begonnen (CGVS, p.8-9). Van de z gezegde bedreigingen jegens uw dochter, daarentegen, kunt u na verschillende malen te vragen enkel stellen dat die in 2019 gebeurden, maar een maand herinnert u zich niet (CGVS, p.11). Het valt echter moeilijk aan te nemen dat u van een boete en van de eerste bedreigingen dertien jaar geleden dan wel nog de exacte maand weet, maar dan niet van problemen die uw dochter vorig jaar zou gekend hebben.

Tevens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet volledig stroken met bepaalde gegevens op het klachtenformulier dat u indiende. Terwijl u aangaf dat u in maart 2008 klacht neerlegde en vervolgens politiebescherming aanvraagde (CGVS, p.9), vermeldt het formulier dat u dan wel die klacht indiende op 3 maart 2008, maar dat u reeds op 3 februari 2008 een beschermingsbevel zou hebben gekregen (zie documenten toegevoegd aan groene map van het administratief dossier). Het is echter onmogelijk dat men een politiebescherming kan verkrijgen op basis van een klacht die pas een maand later werd neergelegd. Het CGVS heeft dan ook zeer sterke twijfels omtrent de authenticiteit van die documenten. Dit doet eveneens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Een soortgelijke bedenking stelt zich bij de medische documenten in uw dossier. Ook hier kloppen de data niet. Zo vermeldt het formulier dat u opgenomen werd in het ziekenhuis in juni en juli 2018 (zie documenten toegevoegd aan groene map van het administratief dossier), terwijl u liet uitschijnen dat de aangehaalde bedreigingen net aan de basis liggen van uw stress (CGVS, p.2-3). De recentere bedreigingen zouden echter volgens u pas in 2019 hebben plaatsgevonden (CGVS, p.8-9).

Verder dient te worden vermeld dat de gang van zaken die u uiteenzette allerm minst geloofwaardig te noemen is. Het houdt erg weinig steek dat u door A.M.(...) zou zijn bedreigd omwille van een parkeerboete die drie maanden eerder werd uitgevaardigd. U verklaarde immers dat u het papiertje met de boete verscheurd had en dat de situatie daar bij bleef (CGVS, p.8). Dat deze A.(...) u verder lastigviel omdat er schade zou zijn geweest aan zijn wagen (CGVS, p.8), is evenmin overtuigend. Men kan logischerwijs aannemen dat hij geen lange tijd zou laten over gaan om u daarover aan te spreken, laat staan dat hij u daarmee met de dood zou bedreigen, hetzij drie maanden later, hetzij twaalf jaar later. Er kan hier dan ook geen geloof aan worden gehecht. Geconfronteerd met voorgaande bedenkingen, geeft u toe dat u eigenlijk niet weet door wie u in wezen bedreigd werd, maar dat u dat zegt omdat die verkeersagent de enige persoon was met wie u ooit problemen heeft gekend (CGVS, p.9-10). U baseert zich dan ook louter op veronderstellingen en kunt uw vrees feitelijk niet hard maken. De enige indicatie leidend naar de verkeersagent, namelijk dat u opgebeld werd vanuit een plaats in de buurt van het huis van diens vader, is zeer vergezocht en niet ernstig (CGVS, p.8-9).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw gedrag na de vermeende feiten. Ten eerste heeft u nooit enige stappen ondernomen om erachter te komen of de verkeersagent daadwerkelijk wrok tegenover u koesterde.

Zo beweerde u dat u vertrouwd was met zijn naam, A.M.(...) – u zou dit zijn nagegaan – en dat u zelfs zijn adres kende en ook dat van zijn vader (CGVS, p.10). Gevraagd of u deze persoon ooit bent gaan opzoeken om zich ervan te vergewissen dat er problemen zouden zijn, antwoordde u van niet (CGVS, p.10). Verder gepeild naar de reden waarom u dat nooit deed, antwoordde u op cryptische wijze: "Wel ik heb afgeleid dat dat probleem geregeld was, dat er geen probleem meer was, maar dan bleven de bedreigingen voortgaan, bleef het allemaal hetzelfde en ik had nooit problemen gekend met niemand" (CGVS, p.10). Het is vreemd dat deze vraag u blijkbaar voor de eerste keer gesteld wordt. Het contacteren van de agent in kwestie in verband met de problemen zou immers de eerste logische stap zijn om een aantal zaken uit te klaren. Het mag verbazen dat u dat in een periode van twaalf jaar nooit gedaan heeft, maar dan wel de moeite nam om zijn identiteit en woonplaats te traceren.

Ten tweede is het merkwaardig dat u na de beweerde bedreigingen in 2019 nooit bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. U stelde hieromtrent dat u dat niet deed omwille van het volgende. U zou al eens klacht hebben ingediend in 2008 – u legde hiervan bovenvermeld klachtenformulier neer – en zou hierbij nooit de nodige politiebescherming hebben gekregen (CGVS, p.11). Hierbij spreekt u zichzelf tegen; blijkt immers uit uw verklaringen dat de situatie kalmer werd na uw klacht en u eigenlijk gedurende een periode van twaalf jaar geen problemen meer kende (CGVS, p.9). Indien u in wezen bedreigd werd, is het dan ook weinig te vatten dat u niet nog eens de politie opgezocht heeft. Men kan immers niet verwachten dat de lokale autoriteiten optreden tegen uw problemen als zij daar niet van op de hoogte zijn.

Tot slot wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven nog eens bevestigd door het feit dat uw zoon J.S.(...) teruggekeerd is naar Colombia. Dat hij in een depressie zou zijn getuimeld omwille van problemen met de Belgische politie, verandert dit gegeven niet (CGVS, p.4). Het is nogal evident dat J.S.(...) eveneens een beroep zou kunnen gedaan hebben op professionele hulp in België, in plaats van terug te keren naar Colombia, indien uw gezin daadwerkelijk met bedreigingen te kampen kreeg. Uw partner reageerde dan ook zeer onverschillig op de vraag waarom hij zou zijn teruggekeerd, en schaaft zich achter de uitleg dat hij volwassen genoeg is om zijn eigen beslissingen te maken (CGVS S.E.A.M.(...), p.4). Bovendien valt het op dat zij zelfs na expliciet vragen geen details geeft over wat er dan precies gebeurd zou zijn met de politie, noch kan zij zeggen waar in Colombia J.S.(...) momenteel verblijft (CGVS S.E.A.M.(...), p.4). Het lijkt er dan ook op dat jullie niet volledig transparant zijn over het doen en laten van uw zoon. Hierbij moet worden toegevoegd dat niet alleen J.S.(...), maar ook uzelf in het verleden Colombia verlaten hebt en weer bent teruggekeerd, terwijl de vermeende dreigementen al aan de gang waren. Zo bent u in 2017 voor een periode van drie maanden naar Chili gereisd – dit wordt bevestigd door de stempels in uw paspoort – om samen met een vriend te gaan werken aldaar (CGVS, p.6). U heeft er echter nooit asiel aan gevraagd, noch hebt u daar ooit aan gedacht (CGVS, p.6). Het feit dat het dan toch veilig genoeg was om terug te keren naar Colombia, ondergraaft opnieuw uw nood aan internationale bescherming.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, toe te kennen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheids-situatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de

huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u indiende kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. De internationale paspoorten van u, uw vriendin en uw meegereisde dochter tonen louter jullie nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet wordt betwist door het CGVS. Een gelijkaardige vaststelling kan gemaakt worden over de kopieën van jullie identiteitskaart. Over het klachtenformulier bij de Colombiaanse politie moet worden opgemerkt dat dit document evenmin afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen, niet in het minst gezien het CGVS twijfelt aan de authenticiteit ervan (zie supra). Om verder enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Wat de kopieën van uw medische formulieren betreft, wijzen zij louter op het feit dat u op 30 juni 2018 en op 2 juli 2018 in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van stressgerelateerde problemen. Zij tonen echter geenszins aan wat de oorzaak is van die problematiek of in welke omstandigheden en, zoals eerder vermeld, zijn de data niet consistent met uw verklaringen. Het vormt daarom eveneens geen enkel begin van bewijs.

Voor de volledigheid dient te worden aangegeven dat er ook ten aanzien van uw vriendin A.M.S.E.(...) (CG: X; OV: X) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Voor wat betreft uw zoon J.S.C.S.(...) (CG: X; OV: X), ging het CGVS over tot een beëindiging van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Cali (dep. Valle del Cauca). U heeft één broer en één zus. U maakte uw middelbare school af en bleef vervolgens thuis als huismoeder. U hebt een relatie met Z.C.D.(...) (CG: X; OV: X); sinds u met hem samen was, vestigde u zich in Yumbo. Hij heeft steeds gewerkt als taxichauffeur. Samen met Z.(...) heeft u één dochter, J.C.S.(...). Uw partner heeft tevens één zoon uit een vorige relatie, J.S.C.S.(...) (CG: X; OV: X).

De problemen van u en uw partner vonden hun aanvang in december 2007. Op een ochtend moest Z.(...) met zijn taxi een klant vervoeren. Hij zette toen zijn wagen aan de kant en ging die persoon ophalen aan diens voordeur. Toen zij terugkwamen aan de taxi, merkte Z.(...) dat een verkeersagent een parkeerboete aan het uitschrijven was, aangezien uw partner zijn wagen voor die van de agent zou hebben geparkeerd. De agent in kwestie heet A.M.(...). Z.(...) reageerde dat dat niet klopte en verscheurde vervolgens het papiertje met de boete. Voor hem was het probleem schijnbaar opgelost. Niettegenstaande beweerde A.(...) in maart 2008 dat er door Z.(...)'s toedoen schade was aan zijn wagen, waardoor uw partner erachter kwam dat hij de boete wel degelijk had uitgeschreven. A.(...) stuurde in die periode eveneens een gewapende motorrijder op uw partner af die verschillende keren rond jullie woning begon te circuleren. Daarnaast ontving Z.(...) toen verschillende dreigetelefoontjes van een onbekend nummer, die hij kon terugtraceren naar A.(...). Te langen leste deed uw vriend diezelfde maand aangifte bij de politie van Yumbo. Hierna kalmeerde de situatie en kenden jullie nagenoeg geen problemen meer met de belager. In 2019 begonnen de dreigementen echter opnieuw. Uw partner werd wederom met de dood bedreigd via de telefoon, hij werd tegengehouden op de autosnelweg en deze keer werd ook jullie dochter geviseerd. Zij werd namelijk op drie momenten aangesproken door onbekenden op straat, telkens wanneer zij van school naar huis wandelde. Omwille van de aanhoudende dreigementen besloten jullie om met het hele gezin Colombia te verlaten.

Op 19 november 2019 verliet u uw land van herkomst samen met uw vriend Z.(...), jullie dochter J.(...) en Z.(...)'s zoon J.S..(...). Jullie reisden met het vliegtuig van Cali via Madrid naar Brussel, waar jullie op 20 november 2019 aankwamen. Op 26 november 2019 wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar jullie alle vier een verzoek om internationale bescherming indienden.

In het geval van een terugkeer naar Colombia weet u niet wat er zou gebeuren.

Toen jullie zich allen reeds in België bevonden, kreeg Z.(...)'s zoon J.S..(...) problemen met de politie toen hij zich met zijn motorfiets in het verkeer begaf. Omwille van de stress die dat met zich meebracht, keerde hij op 30 januari 2020 alleen terug naar Colombia.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een bundel medische documenten van uw partner (d.d. 02/07/2018 en 30/06/2018), een klachtenformulier bij de Colombiaanse politie (d.d. 03/03/2008) en bijhorend beschermingsbevel (d.d. 03/02/2008).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw vriend Z.(...) Cordoba Dorado (CG: X; OV: X). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als die van subsidiaire bescherming te weigeren, gezien hij geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Daar u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing voor uw partner luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

De documenten die u indiende kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. De internationale paspoorten van u, uw vriend en uw meegereisde dochter tonen louter jullie nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg aan, hetgeen momenteel niet wordt betwist door het CGVS. Een gelijkaardige vaststelling kan gemaakt worden over de kopieën van jullie identiteitskaart. Over het klachtenformulier bij de Colombiaanse politie moet worden opgemerkt dat dit document evenmin afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen, niet in het minst gezien het CGVS twijfelt aan de authenticiteit ervan (zie supra). Om verder enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Wat de kopieën van Z.(...)'s medische formulieren betreft, wijzen zij louter op het feit dat hij op 30 juni 2018 en op 2 juli 2018 in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van stressgerelateerde problemen. Zij tonen echter geenszins aan wat de oorzaak is van die problematiek of in welke omstandigheden en, zoals eerder vermeld, zijn de data niet consistent met jullie verklaringen. Het vormt daarom eveneens geen enkel begin van bewijs.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, §2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht, en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoekers gaan niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal omtrent de geloofwaardigheid van hun relaas en trachten deze te weerleggen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia laten verzoekers gelden dat de informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen achterhaald is. Tevens wijzen zij op de COVID-19-pandemie en de impact ervan op de onstabiele en onveilige situatie in Colombia. Verzoekers halen in dit verband nieuwsberichten aan.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift brengen verzoekers een kopie bij van het klachtenformulier en bijhorend beschermingsbevel dat zij eerder bij het CGVS hebben neergelegd, ditmaal met een vrije vertaling naar het Frans.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissingen zijn behept met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet (dat een omzetting vormt van artikel 4 van de richtlijn 2004/86/EG, heden richtlijn 2011/95/EU) moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij Colombia hebben verlaten omwille van bedreigingen ten gevolge van een discussie over een parkeerboete met een politieagent.

4.2. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten), die hun identiteit en die van hun dochter bevestigen, alsook hun nationaliteit, herkomst en reisweg. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met hun vluchtrelaas.

Wat betreft het klachtenformulier bij de Colombiaanse politie merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal volgende anomalie op. Terwijl verzoeker aangaf dat hij in maart 2008 klacht neerlegde en vervolgens politiebescherming aanvroeg (NPO verzoeker, p. 9), vermeldt het formulier dat hij dan wel die klacht indiende op 3 maart 2008, maar dat hij reeds op 3 februari 2008 een beschermingsbevel zou hebben gekregen (map met documenten, document nr. 7, vertaling). Het is echter onmogelijk dat men een politiebescherming kan verkrijgen op basis van een klacht die pas een maand later werd neergelegd. De vrije vertaling naar het Frans, gevoegd aan het verzoekschrift, die gelijkloidend is aan deze die is opgenomen in het administratief dossier, noopt tot eenzelfde conclusie en werpt hier dan ook geen ander licht op. Bovendien vermeldt de klacht dat het feiten betreft gepleegd op 1 maart. Het is dan ook weinig aannemelijk dat ten aanzien van verzoeker een beschermingsbevel wordt gegeven voor feiten die op dat moment nog niet zouden zijn gepleegd. Gelet op deze vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan de authenticiteit van die documenten en kan hieraan derhalve geen bewijswaarde worden toegekend.

In zoverre verzoekers laten gelden dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet werden geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden. Voorgaande bevinding betreft geen tegenstrijdigheid. En zelfs dan nog, kan worden verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, BS 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

Los daarvan wijst Raad erop dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigen.

Een soortgelijke bedenking stelt zich bij de medische documenten in verzoekers dossier. Ook hier kloppen de data niet. Zo vermeldt het formulier dat verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis in juni en juli 2018 (map met documenten), terwijl hij liet uitschijnen dat het net de aangehaalde bedreigingen zijn die aan de basis liggen van zijn stress (NPO verzoeker, p. 2-3). De recentere bedreigingen zouden echter volgens verzoeker pas in 2019 hebben plaatsgevonden (NPO verzoeker, p. 8-9, 11).

Los daarvan, moet worden vastgesteld dat deze medische formulieren louter wijzen op het feit dat verzoeker op 30 juni 2018 en op 2 juli 2018 in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van stress-

gerelateerde problemen. Zij tonen echter geenszins aan wat de oorzaak is van die problematiek of in welke omstandigheden hij die heeft opgelopen. Dergelijk medisch rapport geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de beweerde feiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de beweerde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Gezien deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vluchtmotieven en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De commissaris-generaal besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoekers de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) hun verklaringen verschillende tegenstrijdigheden bevatten, (ii) zij vage verklaringen afleggen over de vermeende bedreigingen, (iii) de uiteengezette gang van zaken allerm minst geloofwaardig is, (iv) verzoeker nooit enige stap heeft ondernomen om erachter te komen of de verkeersagent daadwerkelijk wrok tegenover hem koestert, en (v) hij na de beweerde bedreigingen in 2019 nooit bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. Tot slot stelt de commissaris-generaal dat (vi) de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtmotieven bevestigd wordt door het feit dat hun zoon J.S. is teruggekeerd naar Colombia.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.4. Waar in de bestreden beslissingen terecht wordt bemerkt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de vermeende bedreigingen en incidenten, slagen verzoekers er met hun verzoekschrift niet in hierover anders te doen denken. Zij stellen dat het CGVS hen hiermee tijdens hun persoonlijk onderhoud had moeten confronteren vermits *‘een vergissing helaas niet onmenselijk is’*. Tevens wijzen ze erop dat verzoekster ook heeft verwezen naar het jaar 2019 wat betreft de bedreigingen ten aanzien van de dochter.

Nadat verzoekster zelf verklaarde dat, afgezien van het bezoek van de persoon die rond hun huis circuleerde en de telefoonoproep, er geen andere incidenten plaatsvonden in 2008, werd zij wel degelijk geconfronteerd met het feit dat verzoeker liet uitschijnen dat hij na die klacht in maart 2008 verder werd belaagd, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO verzoekster, p. 7): *“- Dus je had die meneer die naar uw huis kwam en het telefoontje. Zijn er daarbuiten nog incidenten gebeurd of bedreigingen in 2008? Nee. - Maar uw man vertelde dat er veel meer incidenten gebeuren, dat hij constant bedreigd werd? Maar bij hem, dat was enkel die meneer waar hij een probleem mee had, en daarna kwamen de bedreigingen naar mijn dochter, naar hem en ik denk dat dat vervat zit in die dreigementen.”* Nadat verzoekster werd gewezen op het feit dat verzoeker zelf veel meer zaken vermeldde, verwees zij dan weer naar bedreigingen ten aanzien van hun dochter in 2008, hetgeen opnieuw niet overeenstemt met de versie die verzoeker schetste: *“De dochter wel, ze begonnen haar te belagen wanneer zij naar het college ging (...) Het laatste jaar, het laatste volledige jaar, maanden voordat we vertrokken zijn.”* Volgens verzoeker was het dus enkel in 2019 dat hun dochter werd aangesproken (NPO verzoeker, p.10-11). De opmerking dat verzoekster ook naar het jaar 2019 verwees wat betreft de bedreigingen ten aanzien van hun dochter, neemt deze tegenstrijdigheid niet weg. In de mate verzoekers deze ‘vergissing’ aan stress wijten, wijst de Raad erop dat elk hoor- gesprek stress met zich meebrengt, hetgeen geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Het feit dat verzoekers geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen over het aantal incidenten en in welk jaar die plaatsvonden, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

4.5. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers, hoewel hen werd gevraagd om chronologisch alle incidenten te vertellen en verzoekster er nog nadrukkelijk op gewezen werd ook data, plaatsen en namen te geven waar mogelijk, zij geen van beiden op spontane wijze enige tijdsindicatie geven van de beweerdde bedreigingen (NPO verzoeker, p. 7; NPO verzoekster, p. 6). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekers pas na doorvragen hun problemen specificeren en aangeven dat de parkeerboete in december 2007 zou zijn uitgeschreven en de vermeende bedreigingen vanaf maart 2008 zouden zijn begonnen (NPO verzoeker, p. 8-9; NPO verzoekster, p. 6-7). Zoals hoger reeds is gebleken, klopt de geschetste chronologie van de gebeurtenissen bovendien niet nu verzoekster aangeeft dat hun dochter niet alleen in 2019 maar ook in 2008 werd bedreigd.

Wat de bedreigingen ten aanzien van hun dochter betreft, kan verzoeker overigens slechts na herhaalde bevraging enkel stellen dat die in 2019 gebeurden, maar een maand herinnert hij zich niet (NPO verzoeker, p.11). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker van een boete en van de eerste bedreigingen dertien jaar geleden wel nog de exacte maand weet, maar dan niet van problemen die zijn dochter recent zou hebben gekend. Ook verzoekster bleef wat dit betreft vaag in haar bewoordingen: *“in de loop van vorig jaar”* (NPO verzoekster, p. 7). Aangezien deze vermeende bedreigingen essentiële elementen van het vluchtrelaas betreffen, een vrij recent karakter zouden hebben en de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor hun vertrek uit Colombia, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers deze bedreigingen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kunnen situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat zij ook een exacte datum kunnen geven. Hun onvermogen om dit te doen, houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.6. De motieven met betrekking tot de ongeloofwaardige gang van zaken laten verzoekers volledig ongemoeid. Deze motieven zijn correct en worden door de Raad overgenomen: *“Het houdt erg weinig steek dat u door A.M.(...) zou zijn bedreigd omwille van een parkeerboete die drie maanden eerder werd uitgevaardigd. U verklaarde immers dat u het papiertje met de boete verscheurd had en dat de situatie daar bij bleef (CGVS, p.8). Dat deze A.(...) u verder lastigviel omdat er schade zou zijn geweest aan zijn wagen (CGVS, p.8), is evenmin overtuigend. Men kan logischerwijs aannemen dat hij geen lange tijd zou laten over gaan om u daarover aan te spreken, laat staan dat hij u daarmee met de dood zou bedreigen, hetzij drie maanden later, hetzij twaalf jaar later. Er kan hier dan ook geen geloof aan worden gehecht. Geconfronteerd met voorgaande bedenkingen, geeft u toe dat u eigenlijk niet weet door wie u in wezen bedreigd werd, maar dat u dat zegt omdat die verkeersagent de enige persoon was met wie u ooit problemen heeft gekend (CGVS, p.9-10). U baseert zich dan ook louter op veronderstellingen en kunt uw vrees feitelijk niet hard maken. De enige indicatie leidend naar de verkeersagent, namelijk dat u opgebeld werd vanuit een plaats in de buurt van het huis van diens vader, is zeer vergezocht en niet ernstig (CGVS, p.8-9).”* Verzoekers reiken geen enkel concreet element aan dat alsnog verklaart waarom zijn drie maanden later, hetzij twaalf jaar later zouden zijn bedreigd.

4.7. De Raad stelt verder samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers gedrag na de vermeende feiten de geloofwaardigheid van het relaas verder ondergraaft.

Zo heeft verzoeker nooit enige stap ondernomen om erachter te komen of de verkeersagent daadwerkelijk wrok tegenover hem koesterde. De loutere stelling dat hij enkel met deze A.M. problemen had en hij niet zou weten wie er nog achter zou kunnen zitten of waarom hij problemen zou hebben, overtuigt allerminst. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, zou het contacteren van de agent in kwestie in verband met de problemen immers de eerste logische stap zijn om een aantal zaken uit te klaren. Het mag verbazen dat verzoeker in een periode van twaalf jaar daartoe nooit enig initiatief heeft genomen, maar dan wel de moeite nam om de identiteit en woonplaats van de agent te traceren. De in het voorliggende verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zij voorzichtig dienden te zijn en teveel stappen nemen onvoorzienbare gevolgen zou kunnen hebben, biedt hiertoe geen verschuiving. Indien verzoeker, en later zijn dochter, daadwerkelijk met de dood werden bedreigd, mag redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker verdere stappen zou hebben gezet en geregeld pogingen zou hebben ondernomen om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen om zo de penibele situatie waarin hij zich reeds bevond op te helderen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging dan wel het reële risico op ernstige schade.

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker na de beweerdde bedreigingen in 2019 nooit bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. Dit terwijl verzoeker al eens klacht zou hebben inge-

diend in 2008 waarna volgens hem de situatie kalmer werd en hij eigenlijk gedurende een periode van twaalf jaar geen problemen meer kende (NPO verzoeker, p. 9). In voorliggend verzoekschrift voorhouden dat deze eerste stappen niet hebben geleid tot het gewenste resultaat aangezien zij nog steeds problemen kennen, reden waarom zij Colombia hebben verlaten, is gelet op het voorgaande allerminst ernstig te noemen en overtuigt niet. Indien verzoeker werkelijk werd bedreigd, is het compleet ongeloofwaardig dat hij, gezien het succesvolle resultaat van zijn eerste klacht, niet nog eens de politie heeft opgezocht. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Dat verzoekers niet de aanwezige hulp hebben ingeroepen, is een zoveelste aanwijzing dat hun relaas elke geloofwaardigheid mist.

4.8. De terugkeer van hun zoon J.S. is hier een bevestiging van. Waar verzoekers benadrukken dat hij een volwassen persoon is, depressief was geworden en zijn beslissing om terug te keren derhalve geen invloed mag hebben op hun beschermingsverzoek, kunnen zij niet worden bijgetreden.

Indien verzoekers en hun kinderen zich daadwerkelijk bedreigd voelden in Colombia, daarom gevlucht zijn naar België en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, mag ook van hun zoon J.S. redelijkerwijze worden verwacht dat hij op zijn minst de afloop van zijn procedure afwacht en in België een beroep doet op professionele hulp alvorens terug te keren. Zijn terugkeer relativeert zijn nood aan bescherming en bijgevolg ook die van verzoekers. Verzoekers maakten evenmin enige melding van een ingrijpende wijziging in hun omstandigheden die het voor hun zoon en bij uitbreiding voor hen mogelijk zouden maken om op veilige wijze terug te keren naar Colombia. In dit verband merkt de commissaris-generaal overigens terecht op dat het opvallend is dat verzoekster, zelfs na expliciet vragen, geen details geeft over wat er dan precies zou zijn gebeurd met de politie, noch kan zij zeggen waar in Colombia hun zoon momenteel verblijft (NPO verzoekster, p. 4). De vaststelling dat zij niet volledig transparant is over het doen en laten van hun zoon, houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot hun vluchtrelaas.

4.8. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat aan verzoekers' verklaringen over de beweerde bedreigingen en hun vrees om te worden vermoord, geen geloof kan worden gehecht.

De documenten die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas niet geloofwaardig.

4.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugs-handel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad deze analyse van de commissaris-generaal over.

Verzoekers zijn afkomstig uit Yumbo, gelegen in het departement Valle del Cauca.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekers houden voor dat de informatie van het CGVS gedateerd is, maar verwijzen in hun verzoekschrift tegelijkertijd naar diezelfde informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Waar verzoekers verwijzen naar de COVID-19-pandemie en stellen dat de impact ervan op de onstabiele en onveilige situatie in Colombia niet is onderzocht, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door een actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c))

Het risico dat verzoekers aanhalen, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj. (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Het bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermings-status.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als

gevolg van het willekeurig geweld te Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er voor verzoekers omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.2. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83 kan gelet op wat voorafgaat evenmin worden aangenomen.

8. Waar verzoekers de schending aanvoeren van het proportionaliteitsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoekers voldoen aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen tegenover de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

9. Wat betreft artikel 52 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES